

"Dumnezeu a lucrat în mijlocul nostru"

Miercuri, 1 martie 2006

Gili Cârstea

La aproape doi ani de la sesiunea din 1888, sub convingerea puternică a Duhului Sfânt, sora White începea să înțeleagă magnitudinea eșecului suferit acolo de poporul lui Dumnezeu. Ceea ce păruse o simplă ceartă teologică, mici conflicte de personalitate – cum le place multora să creadă – s-a dovedit a fi lumina îngerului care trebuia să lumineze pământul cu slava lui Dumnezeu; era începutul mării strigări și al ploii târzii – un “învățător al neprihănirii”; era “o foarte prețioasă solie” despre neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea; era adevărul care pregătea un popor pentru ultima confruntare din marea luptă.

Dar minunile acestea de adevăr nou nu erau apreciate de responsabilii bisericii. Deși în public își declarau devotamentul față de solia îngerului al treilea, ei nu recunoșteau că aceasta a fost prezentată la Minneapolis, în ciuda declarației categorice a Domnului prin serva Sa că solia 1888 este “cu adevărat” solia îngerului al treilea. Ca o mărturie împotriva lor, și spre a susține cu fapta ceea ce declarase prin scris, sora White a plecat alături de cei doi soli, Jones și Waggoner, să viziteze adunările de tabără ale bisericii spre a duce poporului “solia îngerului al treilea” în raze clare și distincte. Ea spunea că astfel dorește să ofere o șansă poporului, dacă cei din poziții de răspundere s-au dovedit nevrednici de lumina trimisă de Domnul “în marea Sa îndurare.”

Nici această acțiune nu a dat rezultate, căci frații de la Battle Creek își foloseau influența administrativă spre a descuraja primirea soliei. În fața acestei împotriviri susținute, Domnul a trebuit să renunțe la planul Său prin care dorea să pregătească biserica pentru nuntă.

Concluzia cerului a fost: “Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore.”

Viitorul era sumbru: “Solia îngerului al treilea nu va fi înțeleasă.”

Liderii bisericii se aflau într-un pericol mortal: “Lumina care va lumina tot pământul cu slava ei va fi numită lumină falsă de cei care refuză să înainteze în slava ei crescândă.”

Ea continua să avertizeze, cu sufletul împovărat:

“Lucrarea care trebuia făcută va fi lăsată nefăcută de împotrivorii adevărului, din cauza necredinței lor. Fac apel la voi, cei care vă împotriviți luminii adevărului, să vă dați la o parte din calea poporului lui Dumnezeu. Permiteți luminii trimise din cer să strălucească

asupra lor în raze clare și distincte. Dumnezeu vă socotește pe voi, cei cărora v-a fost trimisă lumina, răspunzători pentru felul în care o folosiți. Cei care nu doresc să asculte vor fi trași la răspundere, căci adevărul a fost adus la îndemâna lor, iar ei disprețuiesc ocaziile și privilegiile. Poporului lui Dumnezeu i-au fost trimise solii cu acreditare divină; au fost prezentate slava și măreția neprihănirii lui Hristos Cel plin de har și de adevăr; plinătatea dumnezeirii în Isus Hristos a fost prezentată printre noi cu frumusețe și delicatețe, spre a încânta pe toți cei ale căror inimi nu sunt blocate de prejudecată. Știm că Dumnezeu a lucrat în mijlocul nostru. Am văzut suflete întorcându-se de la păcat la neprihănire. Am văzut inimile celor zdrobiți reînviolate de credință. Vom proceda ca leproșii curățiți, care au plecat pe drumul lor și doar unul singur s-a întors să dea slavă lui Dumnezeu? Ar fi mai bine să trâmbițăm bunătatea Sa, și să slăvim pe Dumnezeu cu inima, cu pana și cu vocea” (RH 27 mai 1890).

De atunci, toți cei care nu au avut inimile “blocate de prejudecată” au știut că în 1888 “Dumnezeu a lucrat în mijlocul nostru,” și că solia trimisă prin frații Waggoner și Jones era destinată să se dezvolte în marea strigare chiar în acea generație. Lumina care a strălucit atunci “în raze clare și distincte” continuă să se dezvolte, și este amețitor să vedem cum responsabilii bisericii de astăzi continuă să o numească lumină falsă.

În articolul citat există o propoziție care abia acum mi-a atras atenția, deși ea constituie esența soliei și mai ales direcția în care urma să se dezvolte lumina. După ce spune că în 1888 Dumnezeu ne-a trimis solii “cu acreditare divină,” autoarea continuă: “Plinătatea dumnezeirii în Isus Hristos a fost prezentată printre noi cu frumusețe și delicatețe, spre a încânta pe toți cei ale căror inimi nu sunt blocate de prejudecată.”

Noi astăzi putem confirma spusesele ei. Până la Jones și Waggoner niciun autor nu a reușit să pătrundă corect “taina lui Dumnezeu” ascunsă în Hristos. Ei au fost primii care l-au urmat corect pe Pavel în prezentarea lui Hristos ca Fiul al Omului, din sămânța lui David după trup, dar părtaș de natură divină prin locuirea Duhului Sfânt în El în toată plinătatea dumnezeirii. Jones și Waggoner au reușit să înțeleagă mai bine decât oricine semnificația enigmaticei formulări: “Stricați Templul acesta, și în trei zile îl voi ridica.” Ei au văzut că esența doctrinei sanctuarului este “scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice,” iar templul de la Ierusalim nu fusese decât o pildă despre temelia guvernării lui Dumnezeu de a locui “în fiecare ființă creată.”

Ascultându-i la Minneapolis, sora White declara chiar în timpul predicilor lor: “Fraților, aici este mare lumină.” Apoi ea a dus mai departe acest concept, afirmând că scopul lui Dumnezeu, stricat prin căderea lui Adam, a fost realizat pentru prima oară pe pământ în persoana lui Isus Hristos (DA 161). În altă parte spune că “Spiritul Tatălui Său ceresc anima și controla întreaga Sa viață” (YI 1 feb 1873). Acesta este un domeniu de cercetare de o profunzime extremă, iar el afectează total experiența și implicarea sfinților din ultima generație în ultimul act al lui Dumnezeu pentru poporul Său – nunta Mielului.

Când a zis: “Să-Mi facă un locaș sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor,” (Exod 25:8) Dumnezeu dorea să spună că atunci când omenirea va fi dispusă să fie curățită și transformată într-o locuință pentru Dumnezeu, El va veni și va locui în sufletul omenesc.

Omenirea a ales mai degrabă să deschidă ușa vrăjmașilor lui Dumnezeu, care au năvălit în templu și au distrus toate podoabele cu "lovituri de securi" (Ps 74). Văzând că nici chiar poporul ales nu înțelege temelia guvernării divine ("Dar iudeii nu au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului lui Dumnezeu"), atunci „dreapta și brațul Lui cel Sfânt I-au venit în ajutor” (Ps 98): Dumnezeu a ridicat din mijlocul lor, din sămânța lui David, o locuință pentru Sine în omenire, Omul Isus Hristos.

Aceasta este lumina „în slava ei crescândă” care trebuie să ducă un popor sfânt la momentul culminant al veacurilor: Nunta Mielului, unirea dintre divin și uman.

Aceasta este unirea pentru care Se ruga Hristos, și nu biserica emergentă legată prin evlavie fără putere a unui hristos mincinos.